לעי"נ ר' אבריהם יוסף שמואל אשער בן ר' מוטי' ז"ל והעלתו רישא והו בת ר' אבריהם שלמה ע"ה קורען

MONSEY EDITION

כדלקמן נרות לשבת – 4:12
זמן קריאת שמע/סמ"ג – 8:46
זמן קריאת שמע/סגר"ח – 9:22
סוף זמן תפילה/לסגר"ח – 10:09
זמן לתפילה מנחה גדולה – 12:14
שקיעה החמה שבת קודש – 4:29
מוצ"ש נאת הכוכבים – 5:19
מוצ"ש לרבינו תם – 5:41

בראתי יצר הרע
ובראתי לו

תורה תבלין

TORAH TAVLIN Publication | 34 MARINER WAY MONSEY, NY 10952

TORAH TAVLIN IS ALWAYS AVAILABLE ONLINE TO VIEW ARCHIVES STORIES ARTICLES OF INTEREST OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND US AN EMAIL TO: SUBSCRIBE@TORAHTAVLIN.ORG

שבת קודש פרשת וישלח – ח"י כסלו תשפ"ז
Shabbos Parshas Vayishlach - November 28, 2026

טיב התבלין

מאת הגה"צ רבי נפתלי הכהן רבינוביץ שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיה"ק

"עבר נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים ..." (לג-יד) - הדרך להתעלות במעלות העבודה

מן גדול רמז כאן יעקב אבינו לזרעו אחריו, והוא, ששונים המה מכל עם, כי אומות העולם הן עמים הדומים לחמורים, אשר מיד בצאתם מרחם אמם הינם מוגדרים כמושלמים, וכלשון הגמרא (בבא קמא סה:) 'אמר רבא שור בן יומו קרוי שור, איל בן יומו קרוי איל', כי אין לבעלי חיים נשמה הדורשת זיכוך מצד החומר, ואינם זקוקים להזדכך כדי לבוא לידי תכליתם, ולכן תיכף עם צאתם מרחם אמם כבר ראויים לתואר המבטא את תכליתם. גם אומות העולם לא זכו לבחינת נשמה מאחר שאין להם תורה הנאצלת מעצמותו יתברך, ואין להם צורך בזיכוך החומר והמידות כדי שיזיו ראויים להידבק בה, לכן מסיימים הם את שלמותם בעצם לידתם; הם לא נולדו כי אם לתכלית העניינים החומריים, שלשמם הם כבר ראויים בעודם במדרגתם הפחותה בצאתם לאוויר העולם, וגוי בן יומו קרוי גוי. שונה היא האומה המקודשת להשי"ת ולתורתו, שאין השלמתה כי אם בתורה, וכדי לזכות בה צריך האיש הישראלי להסיר את כל המסכים התלויים בעביות החומר, ואין המסכים הללו בטלים כי אם מתוך 'עול מלכות שמים', ומתוך זיכוך וביטוש החומר, על כן דרכו ארוכה ומתונה, כי כל עוד שאין החומר מזוכך כל צרכו אין ביכולתו לזכות לאותן מעלות רמות המיועדות לו, כי לא יהיה בכוחו להחזיק מעמד בהן, לכן בתחילה עליו לקבל קבלות קטנות, והעמידה באלו הקבלות מביאה אותו לידי זיכוך במידה מסוימת, ואז תהיה ביכולתו להוסיף קבלות בכמות ובאיכות, וכך מתעלה מעט מעט. כי הקבלות מביאות לידי זיכוך והזיכוך מביא לידי קבלות, וכפי הזיכוך כך זוכה לאור התורה והמצוות.

זהו שאמר לו יעקב לעשיו 'יעבור נא אדוני לפני עבדו', כי אין עשיו והדומים לו זקוקים למתינות, מאחר שבקל יבואו לידי 'שעידה' – היינו לידי השלמה [שעידה הוא מלשון שלימות, ראה רש"י לעיל כה, כה, ד"ה ויקראו שמו עשיו] 'ואני אתנהלה לאיטי' – אני יעקב איני יכול למהר כדי לבוא לידי השלמה, ועלי לנהל את מעשיי במתינות; 'לרגל המלאכה אשר לפני' – כי הרבה מדרגות לפני עד אשר אזכה לשלימות, ומלאכה מרובה ממתנת לי, 'ולרגל הילדים' – ובנוסף מוטל על האדם הישראלי להקדיש זמן להודות לצאצאיו את הדרך בה ילכו, וכתוצאה מכל זה דרכם של בני ישראל ארוכה 'עד אשר אבוא אל מדרגת אדוני הנקראת שעידה' – היינו שלימות.

ואכן ידועים הם דברי **האר"י הקדוש**, שאלו הצאן שהיו בעדריו של יעקב, נתעלו לאחד מכן עד אשר נתהפכו לנשמות ישראל. ועוד קודם שהיו בבחינת 'חי' העלה אותם יעקב מבחינת 'דומם' לבחינת 'צומח', ואחר כך מבחינת 'צומח' ל'חי' ומ'חי' ל'נפש', ואז נהפכו לבחינת 'נשמות ישראל'. הרי שהייתה ליעקב דרך ארוכה עד אשר זכו להתעלות מעלה מעלה. דבר זה הוא עיקר גדול בעבודת השם, והיעדר הידיעה בו גורם לרפיון ידיים אצל הרבה מבני הנעורים החפצים להתעלות במעלות התורה והעבודה. כי מיד בתחילת דרכם תופסים מקום גבוה לעצמם, מבלי שיכירו מקודם ערך נפשם הבהמית, וכשרואים שאין ביכולתם להחזיק מעמד נאחז בהם הייאוש ומאבדים כל שאיפותיהם ואפילו מעט אינם עושים.

עדותיך אתבונן

ליזמרים מאת הרב אברהם דניאל אבשטיין שליט"א, בעמ"ש שרה אברהם

וירא כי לא יכל לו ויגע בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו ... (לב-כו) - בענין השגחת השי"ת

הקשה **החזקוני**, הרי הקב"ה הבטיח יעקב אבינו, "ושמרתיך בכל אשר תלך", א"כ מדוע הזיק יעקב אבינו ע"י שר של עשו בכף ירכו, מה היה עם הבטחת הקב"ה שיכוה לשמירה מעולה, ולא ישלוט בו שום נזק?

ותירץ, דכיון שיעקב אבינו היה מתירא מעשו כדכתיב: "ויירא יעקב מאד", משום הכי לא זכה יעקב אבינו לשמירה אע"פ שהקב"ה הבטיחו לשישמור אותו. ולבאר דבריו, דהנה כדכתיב (משלי כט-ה): "חרדת אדם יתן מוקש ובוטח בה' ישגב". **וכתב הבית הלוי** (קו' הבטחון): "חובת הבטחון בא בפסוקים הרבה רבו מספור, ומי שמחסר בו, עבירה גדולה היא, ועבירה זו עצמה גודם לו ליפול, כמאמר הכותב: "חרדת אדם יתן מוקש ובוטח בה' ישגב", דע"ז שיחרד האדם ויפחד מאיזה דבר ולא בוטח בה', זהו עצמו גורם לו שיתנתק לפניו מוקש שלא היה כלל מקודם באותו דבר, "ובוטח בה' ישגב", דגם מהצרה שהיה בה ינצל", עכ"ל. הרי, מקרא מלא דיבר הכתוב, דמי שאינו בוטח בה', ויש לו איזה פחד בלבו זהו סיבה שיתנתק לפניו מוקש אשר לא היה לו ראוי לבא לו מקודם.

ובאמת זהו ההנהגה של ה' יתברך, שהשגחתו תלוי כפי מדריגתו של כל אחד ואחד, שאם אחד בוטח בהשי"ת זוכה לראות ישועת ה' כדכתיב "ובוטח בה' ישוגב", ואם חס ושלום אינו ובטח בה', זהו סיבה שלא יוכה להשגחת השי"ת. כמו שכתב **החובת הלבבות** (ריש פתיחה לשער הבטחון): "אם איננו בוטח באלהים בוטח בזולתו, ומי שבוטח בזולת ה' מסיר האלהים השגחתו מעליו, ומניח אותו ביד מי שבטח עליו", עכ"ל.

ונראה לבאר ענין, שאין זה סתם עונש, אלא דהא דהקב"ה מסיר השגחתו מעליו כאשר אינו בוטח בו, הרי זה עצם עצמיות של הטבע של בטחון. למשל, מי שבוטח על חבירו שיעשה לו איזה דבר, במדרגה שבה הוא בוטח עליו לעשות מה שרוצה ממנו, זהו גופא מה שמחייבו לעשותו. וכן האריך **החפץ חיים (זכור למרים** פ"כ) וז"ל: "עוד מצינו בתורה ראיה עד כמה גדולה מדת הבטחון, ממעשה דלוט עם שני המלאכים שבאו אליו. וכאשר נסבו על ביתו אנשי סדום וחפצו להרגם, יצא אליהם לוט בטענה, שלא יעשו להם רעה, כי על כן באו בצל קורתי, ר"ל, שהם בטחו בי שאנכי אוכל להצילם מידכם, ע"כ בבקשה מכם, שזה יהיה שכרם, שינצלו מכל רע. והנה נחזה אנן, הלוא ידעינן מעשיו של לוט, שלא היה אדם כשר כלל, כדכתיב: "ויסע לוט מקדם", ואמרו חז"ל: מקדמונו של עולם, ואעפ"כ שפט בשכלו, שעבור ענין זה ראויים הם שינצלו [ונכתב זה בתורה], על אחת כמה וכמה, קל וחומר בן בנו של קל וחומר, הקב"ה בעצמו, שהוא מקור הרחמים והחמלה, כאשר יבטח בו האדם באמת, בודאי יעזרנו הקב"ה להנצל מכל רע".

הרי מפורש בדבריו, שזהו היסוד בהנהגה זו, דעצם מהותו של בטחון מחייב אותו השגחה! ואם יבטח האדם בהשי"ת יזכה לראות השגחה נפלאה!

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melamdim, Agunos and Gnushos in Eretz Yisroel at ZERO expense

הלכה למעשה

מאת הגאון מוה"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א, ראש כולל עפרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

A SERIES IN HALACHA
LIVING A "TORAH" DAY

Important Upcoming Chanukah Minhagim (1)

Chanukah Foods. It has become customary to eat doughnuts deep-fried in oil on *Chanukah*. One reason is when the *Yidden* regained control of the *Mikdash*, they replaced the stones of the *Mizbeach* to make a *Chanukas Hamizbeach*. Commemorating this, we eat *mezonos* foods [that remain *mezonos*, see further] with the phrase "ועל מזבחך" a special request for the restoration of the *Mizbeach*, in *Al Hamichya*. This expression is not mentioned in detail in *bentching*, so we eat this *mezonos* food which includes this *tefillah*, as it was rebuilt in the days of *Chanukah* (1).

Beracha on Doughnuts. Even though there are some opinions that the *beracha* is *Hamotzie*, we hold like the **RMA** (2) that since the dough was cooked [deep fried], the *beracha* is *Mezonos*. Even if one eats many doughnuts [by baked *mezonos*, eating alot can become *Hamotzie* with washing and *bentching* necessary], the *beracha* will always remain *Mezonos*. If the doughnut has a jelly or custard filling, the *beracha* exempts them because they are a secondary item that enhances the doughnut. Even if at the end, there is a little jelly or custard left on the plate and one eats it separately, it still retains its status as a secondary food and does not need a *beracha* (3). One should make sure to eat at least the volume of half-an-egg of the dough part within a four-minute span, and then he makes an *Al Hamichya*.

Doughnuts During a Bread Meal. If it is eaten during the meal to fill oneself, there is no *beracha* said on the doughnut. However, if one has eaten his fill and is adding the doughnut only as a tasty dessert item, he does make a *Mezonos* on the doughnut. He does not make a *beracha achrona* because *bentching* covers it as it does by all dessert items. **NOTE:** The above is all by usual doughnuts that are deep-fried. I have heard that there are some who only bake them, or bake them after the deep fry. Those are still *Mezonos*, however, if eaten in large amounts, or as part of a meal, it becomes *Hamotzie*. If they are eaten in a bread meal as a dessert, it will not require a *beracha* according to many *Poskim*.

בין הריחיים – תבלין מדף היומי – ערכין ו.

"סלע זו לצדקה - מותר לשנותו" - If one says, this סלע is designated for צדקה, as long as it has not yet reached the גבאי יד one may borrow and use it for his personal needs (יכול לשנות) and pay it back later. Once the money has reached the *gabbai's* hands he may not divert it for his needs. The *Gemara* asks: ר' יוסי was a גבאי צדקה who would borrow from צדקה funds for his own needs; but since he was the גבאי how was this permitted, it is גבאי ליד הגבאי? The *Gemara* answers, the עניים preferred he do this because this way he was able to tell people the *tzedakah* fund is low and pressure people to give *tzedakah* and this ultimately benefited the עניים. (This wasn't considered a lie ח' אות ח"פ מתנו"ע על הרמב"ם הל' עיין **רדב"ז**).

The **שו"ע** [יו"ד רנט] *paskens*, if one sets aside money for צדקה if it has not yet reached the גבאי יד he may borrow it or lend it to others and repay it later. Once it has reached the גבאי יד he or the גבאי may not borrow it or lend it out. If lending it out will benefit the עניים (like ר' יוסי), he may do so. The **רמ"א** explains, this is permitted because צדקה is not like הקדש rather it is מותר בהנאה. Nevertheless, one should make sure there is always money in the account in case עניים will request money from the fund. The **ש"ך** quotes the **ראש** and **טור** that say, if it is for a דבר מצוה the גבאי may divert the funds to that cause. The **פתחי תשובה** quotes the **חמדי דניאל**, even if the money is already in the hands of the גבאי, we are נוהג to מיקל and the גבאי may lend it out and we view it as לב ב"ד מתנה עליהן. The **רמב"ם** [הל' מתנו"ע פ"ח] learns differently. He holds the term "יכול לשנות" means the donor may only change the דינרים of *tzedakah* to different ones, but no use of the funds may be made, no lending or borrowing before it has reached the hands of the גבאי. Only once the money is ביד הגבאי may the גבאי lend it if it is a benefit to the *aniyim*. **R' Chaim Kanievsky** [**דרך אמונה** הל' מתנות עניים פ"ח] brings the above and adds that although the גבאי may lend the money, he should be certain that there is money left over and readily available in case any עניים come forward. He adds, "וכן הורה **מרן החזו"א זצ"ל**" [ציון ההלכה אות קכג].

ר' משולם דוד סולבייציק ר' חיים brings who explains: what is the reason that before the צדקה reaches the גבאי it is מותר לשנותה but once it reaches his hands it's אסור לשנותה? The *Gemara* [ר"ה ו] *darshens* the *pasuk*, "מוצא שפתיך תשמור". From the word "בפיך" the *Gemara* says, "בפיך זו צדקה". So, do we learn and say that just from a person's דיבור alone the item becomes the property of עניים and is considered ממון עניים לגמרי without any other קנינים needed, or do we say that עניים are no different than the rest of us and דיבור alone without a קנין מעשה does not make it theirs לגמרי? The only חלות that דיבור would do is make a חלות שם צדקה on the חפץ but would not make it ממון עניים ממש.

The **חות יאיר** [שו"ת ס' רלב] was asked: One's uncle pledged to send him money ערב שבת to buy wine for קידוש. The nephew was a ת"ח who could use the funds but preferred to use his own money for the מצוה and the uncle's money for something else. Would it be מותר לשנותו? The חות יאיר rules that it would be אסור to use the money for something else. But adds, "לפי המנהג" that we sometimes assist ת"ח and say it is for צורכי שבת, this is only בדרך כבוד said and we assume there is no הקפדה from the מתן that it must only be used for that, and the מקבל may use it for other things as well.

(1) הליכות שלמה - חנוכה עמ' שיח,שיט.[20] (2) רמ"א או"ח קסח:ג (3) משנה ברורה קסח:מו

הוא היה אומר

The **Chasam Sofer** *zt"l* would say:

"עם לבן גרתי" - **Rashi** says, 'ותרי"ג מצות שמרתי'. Why did he say 'שמרתי' (guarded) and not 'קיימתי' (fulfilled)? Yaakov could not say that he fulfilled all the *mitzvos*, since there were *mitzvos*, such as כיבוד אב ואם that he was unable to perform while away from his parents. Rather, Yaakov was saying that he guarded all the *mitzvos*, constantly waiting for the opportunity to fulfill those he could not presently perform. As soon as he would have the opportunity, he would fulfill them."

A Wise Man would say: "Be brave to stand for what you believe in even if you stand alone."

Printed By: Quality Printing
Graphic Copy & Printing
(845)352-8533

Daven & Learn IN ORDER to connect with Hashem!
-each with its own form of connection.

(לשון הב"ח סי' מ"ו)
"...ונראה דכונתו ית' מעולם היתה שנהיה עוסקים בתורה כדי שתתעצם נשמותינו בעצמות ורוחניות וקדושת מקור מוצא התורה..."

לע"נ ר' משה יהודה ב"ר יוחנן הירש ז"ל, י"ז כסלו תשס"ח, ור' יצחק מנחם ב"ר עקב מרגשטערן ז"ל, י"ז כסלו תשע"א
וזה נשמתם צרורות בצרור החיים
By Yankee Hirsch & Family

מעשה אבות .... סימן לבנים

וירץ עשו לקראתו ויחבקהו ויפל על צוארו וישקהו ויבכו ... (לג-ד) - פרש"י שנכמרו רחמיו באותה שעה עכ"ל

R' Yaakov Tzvi Halevi Jungreis ***zt"l***, a grandson of the renowned **Tzenger Rav** ***zt"l,*** **R' Asher Anshil Jungreis** ***zt"l***, was once traveling by train with several friends when they noticed a group of Gypsies aboard who were known to harass Jews. Fearing an unpleasant encounter, the young men decided to move from third class to first class, even though the tickets were more expensive. They knew the Gypsies would not sit in the more expensive compartment and hoped to complete their journey peacefully. Once settled, they began chatting among themselves. During their conversation, one of them addressed Yaakov Tzvi by his family name, calling him "Jungreis." The conductor, who happened to be passing through, overheard the name and immediately stopped. "Who here is named Jungreis?" he asked. Yaakov Tzvi was startled. He could not imagine why the gentile conductor of a Hungarian train was interested in his identity and began to worry that something unpleasant might be awaiting him. Nevertheless, he had no choice but to identify himself. "I am Jungreis," he answered cautiously.

The conductor looked at him with great interest. "Listen carefully," he said. "I want to tell you something that happened to your ancestor, the righteous rabbi of Tzenger. It concerns my own family, and it is something I have never forgotten."

The conductor explained that his father had been a bitter enemy of the Jewish people, an outspoken anti-semite who took every opportunity to persecute Jews in his Hungarian village and make their lives difficult. His mother, however, had heard about the extraordinary holiness of the *Tzenger Rav* and the many salvations that came about through his blessings and prayers. Even gentiles traveled from throughout the country to seek his help, and she had long wanted to bring her family to him. Her husband refused to have anything to do with a Jewish rabbi and would never agree to approach him under any circumstances.

Then tragedy struck their home. Their only son became seriously ill, and his condition deteriorated rapidly. The doctors delivered devastating news: his illness was mortal, and there was virtually no hope of saving his life. The mother was frantic. She again begged her husband to take their son to the *Tzenger Rav*, hoping that the rabbi's prayers might accomplish what the doctors could not. But even with his child's life hanging in the balance, the father stubbornly refused. As the boy's condition worsened and he approached death, the mother could no longer wait. In the middle of the night, without her husband's knowledge, she gathered her desperately ill child and traveled to Tzengher, determined to reach the holy rabbi before it was too late. When she finally entered the *Tzenger Rav's* presence, she broke down and poured out her heart. She described her son's terrible condition, explained that the doctors had given up hope, and pleaded with the *tzaddik* to save her only child.

But the *Rav's* response was unexpected. "That is not something I can do for you," he told her. "If you want your son to be saved, you must come here together with your husband." The mother was devastated. With no other choice, she returned home and once again pleaded with her husband to accompany her. At first, he refused, just as he had before. But after much persuasion, and with his son's life now hanging by a thread, he finally agreed. As soon as the father entered the room, the *Tzenger Rav* looked at him and spoke with remarkable firmness. "Wicked man! How long have I been waiting for you to come to me!" he declared. He then continued, "If you promise me that from this day forward you will never again cause trouble or harm to my Jewish brothers, and that instead you will do everything in your power to help them, then your son will be saved and completely healed. But if you refuse to make this promise, you may return home, and your son will die."

Faced with this ultimatum, the father finally relented. He promised that from that day onward he would no longer persecute Jews and would instead seek opportunities to help them. The conductor then turned to Yaakov Tzvi and revealed the astonishing conclusion to his story. "I am that very child," he said. "I was the one who lay sick, with the doctors having given up all hope. I was healed through the merit and blessing of your holy grandfather, the *Tzenger Rav*. My life was saved because of him. So do not be afraid of the Gypsies or anyone else who might wish to harm you. I will stand at your side and make certain that no harm comes to you." Through the intervention of his holy grandfather, the young man remained safe.

תורת הצבי על הפטרות

DEEP, PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH

אם תגביה כנשר ואם בין כוכבים שים קנך משם אורידך נאום ה' ... (עובדי' א-ד)

In the *Haftorah*, *Ovadiah HaNavi* foretells the downfall of Edom, the descendants of Esav. Esav felt secure, boasting that he dwelled *"in the clefts of the rock"* and asking, "Who will bring me down to the ground?"

Hashem responded, "If you raise yourself like an eagle and set your nest among the stars, from there I will bring you down." Why did the *Navi* specifically choose the images of an eagle and the stars?

R' Yonasan Eibeschutz zt"l (Sefer Ahavas Yonasan) explains that the four faces of the *Merkava* seen by *Yechezkel HaNavi* represent *Avraham, Yitzchak, Yaakov* and *Dovid Hamelech*. The eagle is Dovid, who ruled over the nations just as the eagle rules over the birds. When *Shmuel HaNavi* first saw Dovid, he was *"admoni"* - ruddy - a sign that he would one day destroy the wicked. Esav was also ruddy, but his redness pointed to the spilling of the holy blood of *Klal Yisroel*. The stars are *Klal Yisroel*, who are compared to the stars of the heavens.

Thus, the *Navi* is saying that even if Esav dresses himself up like *Dovid Hamelech* and portrays himself as pious as *Klal Yisroel* - all while lying, murdering and claiming "I have done no wrong" - *Hashem* sees the truth. "From there I will bring you down," and his disgrace will be revealed before all the nations.

A person can fool those around him with an outward show of piety, but nothing is hidden before *Hashem*!

מחשבת הלב

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

ויהיו בני יעקב ... אלה בני יעקב אשר ילד לו בפדן ארם ... (לה-כג;כו)

The children of *Yaakov Avinu* - the י"ב שבטי י-ה - are listed here. All twelve. The *Rishonim* ask: The above closing words don't seem to be accurate, as Binyomin was not born in פדן ארם. Both the **Ibn Ezra** and the **Ramban** answer that since the majority of the *Shevatim* were born there, it is correct to write that location.

However, the **Chizkuni** offers another insightful and timeless פשט. In last week's *parsha*, *Rochel Imeinu* was *zoche* to give birth to her first child after a number of years. She named him Yosef with a fervent prayer that she be blessed with yet another child. As the *posuk* states: "יסף ה' לי בן אחר" - *"Hashem should add for me another son."* Thus, since she *davened* for that child in פדן ארם, it is as if it happened there. In his words, מעלה עליו הכתוב כאלו נולד בפדן ארם. Because what actually transpired later was a result of her *tefillos* which ascended on high and were accepted.

R' Elya Boruch Finkel ***zt"l*** brings a proof to this concept from the *Gemara* in *Berachos (54a)*. The *Mishna* there says; one who sees a place where a miracle occurred to כלל ישראל, he recites a blessing "ברוך שעשה ניסים לאבותינו במקום הזה". The *Gemara* goes on to quote some examples. If one sees the rock that *Moshe Rabbeinu* sat on when *Klal Yisroel* fought and defeated *Amalek*, that blessing is to be recited. The obvious question is: Did not the actual miracle of victory take place on the battlefield? The rock was simply where Moshe *davened* on their behalf!

Explains R' Elya Boruch, the answer is no! The מקום התפילה is considered the מקום הנס, because that is where the miracle was actualized! When R' Elya Boruch saw that the **Maharsha** says this same idea, he exclaimed, "ברוך שכוונתי"!

May this *machshava* serve to inspire us to properly *daven* to *Hashem* for all our *bakoshos*, big or small, as *tefillah* is the essential key to receiving infinite *beracha* from *Hashem*!

משל למה הדבר דומה

ותעבר המנחה על פניו והוא לן בלילה ההוא במחנה ... (לב-כב)

משל: The following episode was said over by a prominent Rabbi in Queens NY: During a trip to a local market, I experienced a remarkable lesson. My wife and I went to a fashion jewelry booth, where I assumed we would select a few modest items. I'd say roughly $250. My wife, however, apparently had much more in mind. As piece after piece joined the growing stack, I starting feeling mounting tension.

My practical budget clashed sharply with what I wished from this outing in the first place: to bring her joy. Rather than letting frustration spark an argument, I consciously stepped back and prioritized harmony. Swallowing the situation, I placed my *bitachon* in *Hashem* and calmly paid the firm $550 bill, spending $300 beyond my mental cap.

Before leaving the complex, I walked upstairs to the restroom, passing a booth owned by my wife's cousin. Oddly, the cousin barely spoke before rushing off. Moments later, he reappeared with a warm grin and pressed an envelope into my hand. "I never got to congratulate you on your son's *bar mitzvah*," he said.

Stunned, as the *bar mitzvah* had been a year earlier, I opened the envelope and sure enough, inside were three crispy $100 bills!

נמשל: *Yaakov Avinu* prepares to meet his angry brother Eisav by sending lavish gifts to appease him. To the logical mind, parting with hundreds of animals seemed like a painful financial loss. Yet Yaakov understood the truth: one never loses by investing in *shalom*, peace. When we step back for peace, *Hashem* balances the books to the exact dollar.

וינפש ....

INSIGHTFUL TORAH THOUGHTS ON THE WEEKLY SEDRA TO LEARN AND TO ENJOY BY R' MOSHE GELB

ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא חן בעיניך ... (לב-ו)

Why does the *posuk* state that Yaakov only had "an ox and a donkey" in the singular, when he had plenty of them as evidenced by his large gift to Esav? **Rashi** explains that in Yaakov's eyes all his oxen were like one ox, and all his donkeys were like one donkey. The **Kli Yakar** elaborates that Yaakov was expressing a basic Jewish belief that the only thing that was really his was the original effort that he put in, the first ox and donkey that he earned. Everything else is a blessing from *Hashem* that he sent into the work of his hands and is not truly his. This teaches us a foundational perspective on material wealth.

We tend to think of everything we earn as ours and ask *Hashem* not to mess it up. We ourselves have everything arranged on our end and we just asked *Hashem*: please just don't ruin it, don't send the financial downturn, don't send the stock market crash, just let everything go the way we planned it and organized it.

But in reality that is not the way things are. The truth is we do almost absolutely nothing to earn our money. Everything is from *Hashem*. Any success we see is because *Hashem* sent it our way and has nothing at all to do with our smarts or organizational capabilities. There have been many very unintelligent and non-business-minded people who became wealthy, and there are many bright and intelligent people who are not. All of our success is from *Hashem*.

Another perspective to be learned here is how to look at money in general. Yaakov portrayed his vast wealth as one ox one donkey, etc. The same person who could go back to get one jug that he left behind describes his vast fortune with an attitude of *bittul*. For Yaakov realized that material wealth has no intrinsic value. Rather the entire purpose of money is to serve *Hashem*. If one jug could help him serve *Hashem* it's worth it to go back but otherwise the money has no value whatsoever. For our mission in this world is for the next world - not to focus on gaining wealth and prestige and all that glitters. Go for the real gold, not for the fool's gold. That is the message of this *posuk*. A *Gut Shabbos*.